

เอกสารประกอบการประเมินบุคคล

นางสาวเบญจวรรณ บัวนุ้ม

ตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ

ตำแหน่งเลขที่ ๘๘ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย

สังกัด กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

เพื่อประกอบการคัดเลือกเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ

ตำแหน่งเลขที่ ๘๘ ส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย

สังกัด กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

กรมควบคุมมลพิษ

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เอกสารประกอบการประเมินที่ ๔

แบบเค้าโครงผลงาน

ที่จะนำมาประเมิน

แบบเค้าโครงผลงานที่จะนำมาประเมิน

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน นางสาวเบญจวรรณ บัวน่วม

♦ ตำแหน่งปัจจุบัน

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ ปฏิบัติงานโดยใช้ความรู้ ความสามารถ ด้านวิชาการสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย เพื่อเสนอแนะมาตรการ มาตรฐาน หลักเกณฑ์และวิธีการในการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นโยบายและข้อกำหนดสูงสุดทางกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยมีลักษณะงานที่ปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ดังนี้

(๑) ด้านการปฏิบัติการ

เสนอแนะความเห็นในการจัดทำนโยบายและแผน มาตรการ หลักเกณฑ์ วิธีการ พัฒนาระบบ รูปแบบ แนวปฏิบัติ และวิธีการที่เหมาะสมในด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย รวมทั้งเสนอแนะ ร่วมมือประสานการดำเนินงานความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ตามหลักการความรับผิดชอบต่อที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility หรือ EPR) และปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

(๒) การวางแผน

ร่วมดำเนินการวางแผนการดำเนินงาน และติดตามการดำเนินงานตามแผน และแก้ไขปัญหาในงานด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

(๓) การประสานงาน

ประสานการดำเนินงานเพื่อการจัดการขยะพลาสติกและขยะบรรจุภัณฑ์ร่วมกับหน่วยงานภายใน กรมควบคุมมลพิษ และหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนดไว้ รวมทั้ง การชี้แจงและให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูล ข้อเท็จจริง แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจหรือความร่วมมือในการดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย

(๔) ด้านการบริการ

ให้คำแนะนำ ปรึกษา ตอบข้อซักถาม ชี้แจง และบริการข้อมูลเกี่ยวกับขยะพลาสติกและขยะบรรจุภัณฑ์ให้บุคลากรทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน ให้มีความรู้และความเข้าใจ และดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน

♦ ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ปฏิบัติงานโดยใช้ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ และความชำนาญ ด้านวิชาการสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย เพื่อเสนอแนะมาตรการ มาตรฐาน หลักเกณฑ์และวิธีการในการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย นโยบายและข้อกำหนดสูงสุดทางกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยมีลักษณะงานที่ปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ด้านการปฏิบัติการ

- (๑) เสนอแนะความเห็นในการจัดทำนโยบายและแผนด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๒) เสนอแนะมาตรฐาน มาตรการ หลักเกณฑ์และวิธีการในการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๓) พัฒนาระบบ รูปแบบ แนวปฏิบัติ และวิธีการที่เหมาะสมในการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๔) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๕) จัดทำรายงานสถานการณ์และข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับขยะพลาสติกและขยะบรรจุภัณฑ์
- (๕) เสนอแนะ ร่วมมือ ประสานการดำเนินงานความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๕) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

๒. การวางแผน

- (๑) ร่วมดำเนินการวางแผนการดำเนินงานด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๒) ติดตามการดำเนินงานตามแผน และแก้ไขปัญหาในงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
- (๓) ร่วมกำหนดแผนปฏิบัติงานของกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย เพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุภารกิจ นโยบาย และเป้าหมายของกรมควบคุมมลพิษ

๓. การประสานงาน

- (๑) ประสานการดำเนินงานเพื่อการจัดการขยะพลาสติกและขยะบรรจุภัณฑ์ร่วมกับหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง
- (๒) ประสานการทำงานร่วมกับส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย รวมทั้งหน่วยงานภายในกรมควบคุมมลพิษ เพื่อให้เกิดความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนดไว้
- (๓) ชี้แจงและให้รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูล ข้อเท็จจริง แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจหรือความร่วมมือในการดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย

๔. ด้านการบริการ

- (๑) ให้คำแนะนำ ปรีกษา และเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย
- (๒) ให้คำปรึกษา แนะนำ ตอบข้อซักถาม ชี้แจง และบริการข้อมูลเกี่ยวกับด้านการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย ให้บุคลากรทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน มีความรู้และความเข้าใจ และดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน
- (๓) ถ่ายทอดความรู้ หรือจัดทำเอกสารคู่มือ เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชน หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและการป้องกันควบคุมมลพิษ

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. ชื่อผลงาน การจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ.

๒. ระยะเวลาการดำเนินการ กันยายน ๒๕๖๕ - พฤษภาคม ๒๕๖๘

๓. ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๓.๑ ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๑) ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

(๒) พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

(๓) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๔) พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕

(๕) พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

๓.๒ ความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ สภาพปัญหา นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะ อาทิ Roadmap ด้านการจัดการขยะพลาสติก พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๗๓ แผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕) ระยะที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) แผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๔)

๓.๓ ความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ของต่างประเทศ อาทิ สหภาพยุโรป ประเทศไต้หวัน ประเทศญี่ปุ่น

๓.๔ ความรู้เกี่ยวกับกรอบแนวคิดด้วยหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียนในการจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญด้านสิ่งแวดล้อม ๓ ประการ ได้แก่ ลำดับชั้นของการจัดการขยะ (Waste Hierarchy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility)

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินการ และเป้าหมายของงาน

๔.๑ หลักการและเหตุผล

ปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนเกิดขึ้นในปี ๒๕๖๔ ประมาณ ๒๔.๙๘ ล้านตัน ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้อง ๙.๒๘ ล้านตัน (ร้อยละ ๓๗) และที่เหลืออีก ๑๕.๗๐ ล้านตัน (ร้อยละ ๖๓) เป็นขยะมูลฝอยที่ได้รับการกำจัดอย่างไม่ถูกต้อง โดยพบว่ามีขยะบรรจุภัณฑ์ประเภทแก้ว กระดาษ พลาสติก โลหะ มากถึงร้อยละ ๓๙.๙๑ ของปริมาณขยะที่จะถูกนำไปกำจัด หรือคิดเป็น ๙.๙๗ ล้านตัน ซึ่งขยะบรรจุภัณฑ์เหล่านี้ถูกทิ้งไปกับขยะทั่วไป ทั้ง ๆ ที่มีศักยภาพในการนำกลับมารีไซเคิลเพื่อผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายหลักและระเบียบข้อบังคับที่จะรองรับการดำเนินงานการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์อย่างครบวงจรดังกล่าว แต่มีเพียงกฎหมายที่กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเก็บรวบรวมและกำจัดขยะที่เกิดขึ้นเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถดำเนินงานการจัดการขยะให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ ในขณะที่กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว อาทิ สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ได้พัฒนากฎหมายเพื่อการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์เป็นการเฉพาะ โดยมุ่งเน้นการควบคุมปริมาณตั้งแต่ที่แหล่งกำเนิด และให้มีการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ก่อนการกำจัดขั้นสุดท้าย รวมทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบซากผลิตภัณฑ์ของตนเอง ภายหลังจากการบริโภคของประชาชน ทำให้การจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ในกลุ่มประเทศดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ กรมควบคุมมลพิษเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกำหนดมาตรการในการควบคุม ป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษเนื่องจากภาวะมลพิษ จึงได้มีการจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. เพื่อใช้เป็นกฎหมายหลักในการรองรับการดำเนินมาตรการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืนให้เป็นไปตามลำดับชั้นของการจัดการขยะ (Waste Management Hierarchy) และการจัดการตลอดวัฏจักรชีวิต (Life Cycle Management) ของบรรจุภัณฑ์ภายใต้หลักเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy หรือ CE) และสนับสนุนการมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน โดยการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้บริโภค ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว สถานที่แปรใช้ใหม่ สถานที่กำจัดบรรจุภัณฑ์ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาศัยแนวคิดความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility หรือ EPR) และหลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย (Polluter Pays Principle) เพื่อให้การจัดการบรรจุภัณฑ์เป็นตามหลักวิชาการ เป็นธรรม มีประสิทธิภาพคุ้มค่า ส่งเสริมเศรษฐกิจ และรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม

๔.๒ วัตถุประสงค์

จัดทำร่างกฎหมายว่าด้วยการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน เพื่อบังคับใช้ในการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์อย่างครบวงจรตามหลักสากล

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ มีกลไกทางด้านกฎหมายสำหรับรองรับการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์อย่างเป็นระบบและครบวงจร ตั้งแต่การออกแบบและผลิตผลิตภัณฑ์ การกำหนดหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้อง การสร้างกลไกให้เกิดการคัดแยกขยะบรรจุภัณฑ์เพื่อนำกลับไปใช้ซ้ำหรือรีไซเคิล การจัดการภายหลังจากการบริโภคและการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ตลอดจนการกำจัดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓.๒ เพื่อให้การจัดการบรรจุภัณฑ์เป็นตามหลักวิชาการ เป็นธรรม มีประสิทธิภาพและคุ้มค่า ส่งเสริมเศรษฐกิจ รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม ซึ่งจะช่วยลดภาระของภาครัฐทั้งด้านงบประมาณและด้านการบริหารจัดการเพื่อการกำจัดบรรจุภัณฑ์ที่ต้องจัดสรรงบประมาณมากขึ้น ลดการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติที่ต้องนำมาเป็นวัตถุดิบในการผลิต ลดการปลดปล่อยคาร์บอนที่ทำให้เกิดปัญหาโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ตลอดจนผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๔ สารสำคัญของผลงานที่เสนอ

๔.๔.๑ ร่างกฎหมายการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน อาศัยกรอบแนวคิดที่ว่าด้วยหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียนในการจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญด้านสิ่งแวดล้อม ๓ ประการ ได้แก่ ลำดับชั้นของการจัดการขยะ (Waste Hierarchy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility)

๔.๔.๒ การกำหนดกลไกการบริหารจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่

(๑) การจัดการต้นทาง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเลือกวัตถุดิบหรือวัสดุที่ใช้ผลิต การออกแบบและกระบวนการผลิตบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เหมาะสมกับการใช้ซ้ำ ลดปริมาณการใช้ และเอื้อต่อการนำกลับมาแปรใช้ใหม่อย่างเป็นระบบ ปลอดภัยต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม

(๒) การจัดการกลางทาง เพื่อส่งเสริมให้ผู้บริโภคเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเลือกใช้บรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการใช้ซ้ำและหลีกเลี่ยงการใช้บรรจุภัณฑ์ที่ไม่จำเป็น

(๓) การจัดการหลังการบริโภค มุ่งเน้นการพัฒนาระบบการคัดแยก การเก็บรวบรวม และการแปรรูปใหม่ รวมถึงการกำจัดที่ถูกต้องเพื่อป้องกันมิให้เกิดการหลุดรอดของบรรจุภัณฑ์ออกสู่สิ่งแวดล้อม โดยอาศัยความร่วมมือจากภาครัฐ ผู้ผลิต ผู้บริโภค ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวม สถานที่แปรรูปใหม่ และสถานที่กำจัดบรรจุภัณฑ์

๔.๔.๓ หน้าที่และความรับผิดชอบด้านการจัดการบรรจุภัณฑ์ตามหลักความรับผิดชอบต่อที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิตและหน่วยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ

(๑) กำหนดหน้าที่ให้ผู้ผลิตต้องขึ้นทะเบียนต่อกรมควบคุมมลพิษ และต้องจัดทำแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ เสนอต่อกรมควบคุมมลพิษ เพื่อให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณา รวมทั้งมีหน้าที่รับคืน จัดเก็บ และรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วมาแปรรูปใหม่ สื่อสารและให้ข้อมูลต่อผู้บริโภคและประชาชนให้มีการคัดแยกประเภทบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว การส่งคืนบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาจัดการ โดยผู้ผลิตอาจมอบให้องค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ดำเนินการแทนได้ โดยเสียค่าบริการ และไม่ต้องจัดทำแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ การกำหนดให้ผู้ผลิตมีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมให้แก่กรมควบคุมมลพิษ ในกรณีเป็นบรรจุภัณฑ์ที่ถูกประกาศกำหนดประเภทและชนิดบรรจุภัณฑ์ที่ยากต่อการเก็บกลับคืนเพื่อแปรรูปใหม่ที่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

(๒) กำหนดหน้าที่ให้องค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ (Producer Responsibility Organization หรือ PRO) ต้องขึ้นทะเบียนต่อกรมควบคุมมลพิษ เพื่อเป็นตัวแทนของผู้ผลิตในการรับคืน จัดเก็บ และรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว และต้องจัดทำแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์แทนผู้ผลิต เสนอต่อกรมควบคุมมลพิษ เพื่อให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณา โดยต้องทำข้อตกลงกับผู้ผลิต ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว สถานที่แปรรูปใหม่ สถานที่กำจัด และกำหนดค่าบริการสำหรับผู้ผลิต เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์

(๓) กำหนดหน้าที่ให้ผู้บริโภคในการคัดแยกบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกจากมูลฝอย (ประเภทอื่น) ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร บ้านเรือน สำนักงาน หรือสถานที่อื่นใด มีหน้าที่จัดให้มีการคัดแยกบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกจากมูลฝอย (ประเภทอื่น) และห้ามผู้ใดทิ้งบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วรวมกับมูลฝอย (ประเภทอื่น)

(๔) กำหนดหน้าที่ให้ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว และสถานที่แปรรูปใหม่ เข้าร่วมสนับสนุนผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้เกิดการคัดแยก การเก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว และการแปรรูปใหม่ ตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ โดยหากมีความประสงค์จะเข้าร่วมสนับสนุนผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ต้องขึ้นทะเบียนกับผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ได้ดำเนินงานร่วมกัน และจะมีสิทธิได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัติฯ นี้

(๕) กำหนดหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้ผู้บริโภค หรือเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร บ้านเรือน สำนักงาน หรือสถานที่อื่นใดคัดแยกบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว จัดระบบการเก็บรวบรวมมูลฝอยแบบแยกประเภท และรายงานข้อมูลปริมาณบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่จัดเก็บได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดหรือเมื่อมีการร้องขอจากอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่าบรรจุภัณฑ์ปนอยู่กับมูลฝอยประเภทอื่นที่จัดเก็บ ให้แจ้งไปยังผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้มารับคืนบรรจุภัณฑ์ดังกล่าวต่อไป

๔.๔.๔ แผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์

กำหนดรายละเอียดของแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ เช่น ประเภท ชนิด และ ปริมาณน้ำหนักบรรจุภัณฑ์ เป้าหมายของบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่จะเก็บรวบรวมและการแปรใช้ใหม่ วิธีการขนส่ง การแปรใช้ใหม่ หรือกำจัด วิธีการสื่อสารและให้ข้อมูลต่อผู้บริโภคหรือประชาชน เป็นต้น โดยกำหนดให้มี “คณะกรรมการผู้ชำนาญการ” ทำหน้าที่พิจารณาแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ ขั้นตอนการพิจารณา แผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ที่เสนอโดยผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ และการ รายงานผลการดำเนินงานตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ของผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการ บรรจุภัณฑ์

๔.๔.๕ การตรวจสอบและควบคุม

กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจเข้าไปในอาคาร สถานที่ หรือเขตที่ตั้ง ของผู้ผลิต องค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ศูนย์รวบรวมและคัดแยก สถานที่แปรใช้ใหม่ และสถานที่กำจัดบรรจุภัณฑ์ หรือสถานที่ใด ๆ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตก หรือในระหว่างเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบและควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติฯ นี้ และ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ กระทำการ จดเว้นกระทำการ หรือแก้ไข ปรับปรุงหรือดำเนินการอื่นใดให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด และมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว รวมทั้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

๔.๔.๖ บทกำหนดโทษ

เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพจึงได้กำหนดโทษปรับเป็นพินัยไว้สำคัญ สำหรับ ความผิดเกี่ยวกับการที่ผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ ไม่สามารถเก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว มาแปรใช้ใหม่ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ การรายงานผลการ ดำเนินการตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ การจำหน่ายบรรจุภัณฑ์ ที่มีการห้ามจำหน่ายหรือใช้บรรจุภัณฑ์ที่มีการห้ามใช้หรือจำกัดการใช้บรรจุภัณฑ์ การที่ผู้ผลิตหรือองค์กร รับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ไม่ขึ้นทะเบียนต่อกรมควบคุมมลพิษ การที่ผู้ผลิตฝ่าฝืนหรือไม่ชำระค่าธรรมเนียม หรือเสียค่าธรรมเนียมไม่ครบถ้วนสำหรับบรรจุภัณฑ์ที่ยากต่อการเก็บกลับคืนเพื่อแปรใช้ใหม่ การที่เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองอาคาร บ้านเรือน สำนักงาน หรือสถานที่อื่นใด ไม่จัดให้มีการคัดแยกบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกจากมูลฝอย (ประเภทอื่น) การทิ้งบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วรวมกับมูลฝอย (ประเภทอื่น) รวมทั้ง การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือข้อขบวนการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

๔.๕ ขั้นตอนการดำเนินงาน

๔.๕.๑ การจัดจ้างที่ปรึกษาเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ.

๔.๕.๒ การกำกับ การปฏิบัติงานของที่ปรึกษา และเสนอแนวคิดของร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์ อย่างยั่งยืน พ.ศ.ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และตรวจรับงานจ้าง

๔.๕.๓ การปรับแก้ไขร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. (ฉบับยกร่างโดยที่ปรึกษา) ให้สอดคล้องตามนโยบายการดำเนินการของกรมควบคุมมลพิษ

๔.๕.๔ จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย (Regulatory impact assessment หรือ RIA) ตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

๔.๕.๕. จัดทำร่างกฎหมายลำดับรอง (อนุบัญญัติ) ประกอบร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์ อย่างยั่งยืน พ.ศ. อาทิ ประกาศกำหนดประเภทและชนิดของบรรจุภัณฑ์ที่จะต้องถูกเก็บรวบรวมเพื่อนำมา แปรใช้ใหม่ ประกาศกำหนดรายละเอียดชนิด คุณภาพ คุณลักษณะ และวัตถุดิบหรือวัสดุที่ใช้ผลิตของบรรจุภัณฑ์ ที่ต้องห้ามจำหน่าย ประกาศกำหนดประเภทและชนิดของบรรจุภัณฑ์ที่ยากต่อการเก็บกลับคืนเพื่อแปรใช้ใหม่ และอัตราค่าธรรมเนียมของบรรจุภัณฑ์ที่ยากต่อการเก็บกลับคืนเพื่อแปรใช้ใหม่

๔.๕.๖ เสนอร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. ต่อคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย กรมควบคุมมลพิษ

๔.๕.๗ นำร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. และรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย ไปรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเว็บไซต์กรมควบคุมมลพิษ (www.pcd.go.th) ให้เป็นไปตามบทบัญญัติ มาตรา ๗๗ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒

๔.๕.๘ จัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) เพื่อรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการจัดการ บรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. จากกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียเพิ่มเติม ได้แก่ กลุ่มผู้ผลิตและผู้นำเข้าบรรจุกฎหมาย กลุ่มผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมและผู้รีไซเคิล กลุ่มผู้ผลิต ผู้นำเข้าบรรจุกฎหมาย ผู้เก็บรวบรวมและผู้รีไซเคิล และ กลุ่มหน่วยงานภาครัฐ

๔.๕.๙ ปรับแก้ไขร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. ตามประเด็นข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่ได้จากการรับฟังความคิดเห็น

๔.๕.๑๐ เสนอร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. (ฉบับแก้ไข) เข้าสู่การพิจารณา ของคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๔.๕.๑๑ นำร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. และรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบ ที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย ที่ปรับแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อคิดเห็นและข้อสังเกตจากคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไปรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเว็บไซต์กรมควบคุมมลพิษ (www.pcd.go.th) อีกครั้ง

๔.๕.๑๒ ปรับแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อคิดเห็นและข้อสังเกตจากการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผ่าน เว็บไซต์ระบบกลางทางกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเว็บไซต์ กรมควบคุมมลพิษ

๔.๕.๑๓ จัดทำหนังสือขอความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง ประเด็นที่กำหนดให้เงินค่าปรับเป็นพินัย และเงินค่าธรรมเนียมซึ่งเก็บจากผู้ผลิตให้นำจัดส่งเข้ากองทุน โดยไม่ต้องนำเงินรายได้ส่งเข้าคลังเป็นรายได้แผ่นดิน เข้าข่ายต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติวินัยการคลังของรัฐ พ.ศ. ๒๕๖๑ ที่จะต้องได้รับความเห็นชอบ จากกระทรวงการคลังก่อนเสนอกฎหมายต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี

๔.๕.๑๔ จัดทำหนังสือและเอกสารประกอบถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในการเสนอร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุกฎหมายอย่างยั่งยืน พ.ศ. เข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

แผนผังขั้นตอนการจัดทำร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. .

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ / คุณภาพ)

๕.๑ ผลสำเร็จเชิงปริมาณ

๕.๑.๑ ร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. และรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

๕.๑.๒ แผนการจัดทำกฎหมายลำดับรอง กรอบสาระสำคัญ และกรอบระยะเวลาของร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. จำนวน ๑๙ ฉบับ

๕.๒ ผลสำเร็จเชิงคุณภาพ

ร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. ได้มีนำหลักแนวคิดที่ว่าด้วยหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียนในการจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ตั้งอยู่บนหลักการสำคัญด้านสิ่งแวดล้อม ๓ ประการ ได้แก่ ลำดับชั้นของการจัดการขยะ (Waste Hierarchy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility) สอดคล้องตามแนวคิดการจัดการของประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งจะส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และลดภาระของภาครัฐในการบริหารจัดการบรรจุภัณฑ์และพลาสติกใช้ครั้งเดียว

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

๖.๑ การนำไปใช้ประโยชน์

๖.๑.๑ ลดปริมาณขยะที่ต้องกำจัด ลดภาระงบประมาณและภาระการบริหารจัดการของภาครัฐในการกำจัดบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว โดยลดความจำเป็นในการจัดสรรงบประมาณจำนวนมากสำหรับการเก็บรวบรวม เก็บขน และกำจัดขยะ รวมถึงลดการใช้พื้นที่สำหรับการฝังกลบ

๖.๑.๒ ส่งเสริมการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการออกแบบให้ลดผลกระทบต่อธรรมชาติ สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำหรือรีไซเคิลได้ง่าย

๖.๑.๓ สร้างระบบการเก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ เพิ่มปริมาณการเก็บกลับบรรจุภัณฑ์เข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง และป้องกันผลกระทบต่อการหลุดรอดของบรรจุภัณฑ์สู่สิ่งแวดล้อม

๖.๑.๔ เพิ่มปริมาณวัสดุรีไซเคิลในประเทศจากการส่งเสริมการคัดแยกและเก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว เพิ่มมูลค่าของวัตถุดิบที่ได้จากการนำบรรจุภัณฑ์กลับมารีไซเคิล และส่งเสริมให้เกิดการใช้ทรัพยากรในประเทศมากขึ้น ลดการพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ

๖.๑.๕ ส่งเสริมการลงทุนในนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาการผลิตบรรจุภัณฑ์ตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน ช่วยให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรีไซเคิล ขยายโอกาสในการทำงานสำหรับประชาชนที่ประกอบอาชีพเก็บรวบรวม เช่น ชาเล้ง รถมอเตอร์ไซด์ ซึ่งจะสามารถกระจายตัวไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ ส่งเสริมการสร้างอาชีพในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากของประเทศให้เติบโตอย่างยั่งยืน

๖.๑.๖ การพัฒนาระบบการเก็บรวบรวม และจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีประสิทธิภาพ คุ่มค่า และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จะช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับประเทศและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล ระบบดังกล่าวจะถูกออกแบบให้สอดคล้องกับกฎหมายและมาตรฐานที่ใช้ในประเทศที่พัฒนาแล้ว สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภคทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๖.๑.๗ ในระยะยาว ผู้ประกอบการไทยจะมีความพร้อมในการปรับตัวให้สอดคล้องกับกฎระเบียบทางการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งให้ความสำคัญกับความยั่งยืนของผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์มากขึ้น ส่งผลให้สินค้าไทยสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ดีขึ้น เพิ่มโอกาสทางธุรกิจ และสร้างรายได้เปรียบในเวทีการค้าโลก

๖.๑.๘ เกิดความร่วมมือในการจัดสรรทรัพยากรจากภาคอุตสาหกรรมและผู้ใช้งานบรรจุภัณฑ์ ซึ่งได้รับประโยชน์จากการใช้บรรจุภัณฑ์ให้นำทรัพยากรดังกล่าวมาสนับสนุนการพัฒนาระบบคัดแยกและเก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ใช้แล้วอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถนำกลับมาแปรรูปและใช้ใหม่ได้อย่างเป็นระบบ ช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน ลดปริมาณขยะบรรจุภัณฑ์ที่อาจรั่วไหลสู่สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะในระบบนิเวศทางบกและทางทะเล ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหามลพิษ นอกจากนี้ ยังช่วยลดความเสี่ยงของการปนเปื้อนของไมโครพลาสติกในห่วงโซ่อาหาร ซึ่งส่งผลต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศโดยรวม

๖.๑.๙ ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการจัดการขยะอย่างถูกต้อง ตั้งแต่การคัดแยกขยะที่ต้นทางจนถึงการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและปลูกฝังจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมในระยะยาว ทำให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของการลดขยะและการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เมื่อประชาชนมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการขยะที่ถูกต้อง จะสามารถลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหามลพิษทางอากาศ น้ำ และดิน อีกทั้งยังช่วยลดความเสี่ยงด้านสุขภาพจากขยะที่กำจัดไม่ถูกวิธี เช่น การปนเปื้อนของสารเคมีหรือจุลินทรีย์ที่เป็นอันตราย

๖.๑.๑๐ ส่งเสริมให้ประเทศไทยก้าวสู่เป้าหมายการใช้พลังงานสะอาดและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emission) ภายในปี ค.ศ. ๒๐๖๕ - ๒๐๗๐ (พ.ศ. ๒๖๐๘ - ๒๖๑๓) ผ่านการสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ลดการใช้วัสดุใหม่ (Virgin Materials) และเพิ่มการใช้วัสดุรีไซเคิลหรือวัสดุทดแทนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ยังช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกระบวนการผลิตใหม่ ลดปริมาณขยะ และส่งเสริมระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนและสอดคล้องกับแนวทางการแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศระดับโลก

๖.๒ ผลกระทบ

๖.๒.๑ ผู้ผลิตต้องเผชิญกับต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้ราคาสินค้าปรับตัวสูงขึ้นได้

๖.๒.๒ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีการเพิ่มขึ้นในการสร้างระบบเพื่ออำนวยความสะดวกให้มีการคัดแยกประเภทบรรจุภัณฑ์ และการเชื่อมโยงกับภาคเอกชนในการรวบรวมและเก็บกลับบรรจุภัณฑ์ให้เป็นไปตามเป้าหมาย

๖.๒.๓ ร้านรับซื้อของเก่า ชาเล้ง ต้องเข้ามาอยู่ในระบบโดยการขึ้นทะเบียนเพื่อสนับสนุนการรวบรวมและเก็บกลับบรรจุภัณฑ์ของภาคเอกชนให้เป็นไปตามเป้าหมาย

๖.๒.๔ ประชาชน ต้องมีหน้าที่คัดแยกบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกจากขยะประเภทอื่น อาจทำให้เกิดความไม่สะดวกในช่วงแรก และทำให้ประชาชนต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการจัดการบรรจุภัณฑ์ใหม่

๗. ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

๗.๑ การจัดจ้างที่ปรึกษาดำเนินการยกร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบในการบริหารสัญญาจ้างให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ และระเบียบกระทรวงการคลังที่เกี่ยวข้อง

๗.๒ การจัดทำร่างกฎหมายใหม่เกี่ยวกับการจัดการขยะโดยใช้หลักการความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility หรือ EPR) เป็นแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่สำหรับประเทศไทยและมีความเกี่ยวข้องกับหลายภาคส่วน มีความยุ่งยากและซับซ้อน ทั้งในด้านการกำหนดแนวทางที่เหมาะสมกับบริบทประเทศ การปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับกฎหมายแม่บทที่เกี่ยวข้อง และต้องไม่ขัดแย้งกับกฎหมายเดิม ตลอดจนการบริหารจัดการข้อมูลเชิงวิชาการและการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน เพื่อให้ร่างกฎหมายมีความครบถ้วน ชัดเจน และสามารถนำไปปฏิบัติใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ ผู้ผลิตที่ต้องรับผิดชอบ (ความเท่าเทียมของผู้ผลิตและผู้นำเข้า) ชนิดและประเภทบรรจุภัณฑ์ ความยุ่งยากในการสร้างระบบเก็บรวบรวม การขนส่ง และการนำขยะกลับไปรีไซเคิลหรือกำจัดอย่างถูกวิธีตามหลักการ EPR การสร้างองค์กรกลาง (Producer Responsibility Organization หรือ PRO) การคำนวณอัตราค่าบริการและค่าธรรมเนียมที่ผู้ผลิตต้องจ่าย การสร้างระบบข้อมูลและการติดตามที่โปร่งใส เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายการเก็บรวบรวมและการรีไซเคิลที่ตั้งไว้

๗.๓ การจัดทำร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรี ต้องจัดทำเอกสารประกอบและข้อมูลเพื่อสนับสนุนการชี้แจงประเด็นต่าง ๆ การจัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนให้ครบถ้วนหลายครั้ง ต้องประสานและชี้แจงให้ทุกภาคส่วนที่มีข้อกังวลได้เข้าใจ

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

๘.๑ เนื่องจากเป็นกฎหมายใหม่ การสร้างความเข้าใจและความร่วมมือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายจึงเป็นเรื่องที่ท้าทายที่สุด เช่น ผู้ผลิตอาจมองว่าหลักการ EPR เป็นการเพิ่มภาระต้นทุน และทำให้เกิดความกังวลว่าจะส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติในการคัดแยกขยะ การกำหนดหน้าที่ให้ประชาชนคัดแยกขยะบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกจากขยะทั่วไปตั้งแต่ต้นทาง กระทรวงพาณิชย์ต้องมีความเข้าใจผู้ประกอบการที่ต้องมีการขึ้นราคากับสินค้าบางประเภทที่มีการควบคุมราคา เนื่องจากต้องรวมต้นทุนการจัดการสิ่งแวดล้อมไปด้วย หรือมีข้อกำหนดด้านความปลอดภัยกับสุขภาพ ในกรณีที่จะต้องมีการเรียกเก็บบรรจุภัณฑ์ที่มีมูลค่ารับซื้อคืนต่ำ

๘.๒ ภาคเอกชนก็ยังข้อห่วงกังวลกรณีที่จะต้องมีการจัดตั้งองค์กรกลาง หรือองค์กรรับผิดชอบจัดการบรรจุภัณฑ์ (Producer Responsibility Organization หรือ PRO) ที่ยังไม่เคยมีการดำเนินการในประเทศไทย ความโปร่งใสในการเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับบรรจุภัณฑ์ที่จัดการได้ยากเข้ากองทุนสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการบริหารเงินในกองทุนสิ่งแวดล้อมที่จะถูกนำมาใช้จ่ายเพื่อกิจการหรือกิจกรรมในการสนับสนุนการป้องกัน แก๊สไข่ เยี่ยวยา และฟื้นฟูผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการหลุดรอดของบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วออกสู่ธรรมชาติ การเก็บเงินเข้ากองทุนสิ่งแวดล้อม จะส่งผลให้เงินลงทุนในระบบการจัดเก็บบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว และการลงทุนในธุรกิจรีไซเคิลมีน้อยลง และลดประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจหมุนเวียนโดยไม่จำเป็น ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับกลไกตลาดในปัจจุบัน มาตรการป้องกันการผูกขาด การตรวจสอบการดำเนินงานของ PRO ทั้งนี้ ต้องมีการศึกษา ทบทวนข้อมูลและบทเรียนจากต่างประเทศเพื่อนำมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของประเทศไทย

๘.๓ ผู้ประกอบการรายย่อย ที่ยังเข้าไม่ถึงข้อมูลทำให้ยังไม่มี ความเข้าใจที่จะต้องรับผิดชอบต่อจัดการบรรจุภัณฑ์ของตนเอง ดังนั้น จึงเป็นข้อกังวลว่าการยกเว้นผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อย หรือ SME จะเป็นช่องว่าง และทำให้เกิดปัญหาดีตัวฟรี (Free Riders) ในระบบ

๙. ข้อเสนอแนะ

๙.๑ ควรมีแนวทางและระยะเวลาเตรียมการในการปฏิบัติตามหรือบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบด้วย

๙.๑.๑ จัดทำกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้กฎหมายสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๙.๑.๒ ฝึกอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจต่อกฎหมาย และเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

๙.๑.๓ จัดเตรียมความพร้อมของบุคลากรและโครงสร้างองค์กรเพื่อรองรับการดำเนินงาน โดยใช้บุคลากรที่มีอยู่เดิมให้มากที่สุด ลดการเปิดอัตราบรรจุใหม่ เพื่อลดภาระด้านงบประมาณของภาครัฐ

๙.๑.๔ นำเทคโนโลยีมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวก หรือลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เช่น การจัดทำระบบอิเล็กทรอนิกส์รองรับการขึ้นทะเบียนผู้ผลิต การส่งแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ และการเผยแพร่ผลการดำเนินการภายใต้กฎหมายนี้ให้สาธารณชนได้รับทราบ รวมทั้งระบบการติดตามตรวจสอบผลการดำเนินงาน เป็นต้น

๙.๒ ควรมีแนวทางและระยะเวลาในการสร้างความเข้าใจให้แก่ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตาม และการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย การเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ผ่านช่องทางต่าง ๆ การจัดอบรมสร้างความรู้ความเข้าใจต่อกฎหมายที่ต้องปฏิบัติให้สอดคล้องตามกฎหมาย อาทิ ประเภทและชนิดของบรรจุภัณฑ์ที่จะต้องถูกเก็บรวบรวมเพื่อนำมาแปรใช้ใหม่ หน้าที่ของผู้ผลิต ผู้บริโภค ผู้จำหน่าย ผู้เก็บรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว สถานที่แปรใช้ใหม่ และสถานที่กำจัดบรรจุภัณฑ์ การจัดทำแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ หน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐ และประชาชนที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

มีการเผยแพร่ร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. ฉบับที่ใช้ในการรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเว็บไซต์กรมควบคุมมลพิษ (www.pcd.go.th)

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

๑. นายทวีชัย เจียรนัยขจร

สัดส่วนของผลงาน ๑๕

๒. นางสาวสุทธิดา รามเนตร

สัดส่วนของผลงาน ๕

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) _____

(นางสาวเบญจวรรณ บัวนุ้ม)

ผู้เสนอผลงาน

(วันที่) ๓๑ / ๑.ค. / ๒๕๖๕

ขอรับรองว่าสัดส่วนหรือลักษณะงานในการดำเนินการของผู้เสนอข้างต้นถูกต้องตรงกับความจริง
ทุกประการ

(ลงชื่อ) เนน โจน

(นายทวีชัย เจียรนัยขจร)

ผู้ร่วมดำเนินการ

(วันที่) 3 / ต.ค. / 68

(ลงชื่อ) สัทธิดา

(นางสาวสุทธิดา งามเนตร)

ผู้ร่วมดำเนินการ

(วันที่) 3 / ต.ค. / 68

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) เนน โจน

(นายทวีชัย เจียรนัยขจร)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการส่วนลดและใช้ประโยชน์ของเสีย

ผู้บังคับบัญชาที่ควบคุมดูแลการดำเนินการ

(วันที่) 3 / ต.ค. / 68

(ลงชื่อ) อนันต์

(นางสาวผานิต รัตสุข)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

(วันที่) 3 / ต.ค. / 68

เอกสารประกอบการประเมินที่ ๕
แบบเค้าโครงข้อเสนอแนวคิดการ
พัฒนาหรือปรับปรุงงาน

แบบเค้าโครงข้อเสนอแนวความคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน

ของ นางสาวเบญจวรรณ บัวน่ม

เพื่อประกอบการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ ตำแหน่งเลขที่ ๘๘

กองจัดการกากของเสียและสารอันตราย

เรื่อง การพัฒนาระบบการรายงานและรับรองผลการรีไซเคิลของประเทศไทย เพื่อรองรับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ.

หลักการและเหตุผล

การพัฒนาระบบการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ด้วยการนำแนวคิดความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นของผู้ผลิต (Extended Producer Responsibility หรือ EPR) ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการนำไปใช้ในการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์ ที่สอดคล้องกับหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy หรือ CE) โดยการจัดทำพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. ที่มีความเหมาะสมกับแนวทางการจัดการขยะบรรจุภัณฑ์อย่างครบวงจรตามหลักสากล เป็นเรื่องใหม่ในสังคมไทย เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบการจัดการขยะตามกฎหมายที่มีอยู่เดิมซึ่งเป็นการเปลี่ยนผ่านจากระบบเศรษฐกิจแบบเส้นตรง (Linear economy) ไปสู่ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular economy) เป็นการนำขยะมาหมุนเวียนเป็นทรัพยากรในลักษณะที่สร้างมูลค่าให้แก่ระบบเศรษฐกิจ จำต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบในทุกภาคส่วน โดยการให้ผู้ผลิตเข้ามามีส่วนร่วมในการรับผิดชอบ รวมทั้ง การสร้างการยอมรับและความเข้าใจจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย จึงเป็นเรื่องที่ท้าทายที่สุด อย่างไรก็ตาม กลไกเหล่านี้จะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยระบบการตรวจสอบและรายงานข้อมูลที่น่าเชื่อถือและเป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ

ทั้งนี้ ระบบการรายงานและรับรองผลการรีไซเคิลจะเป็นการสร้างความปลอดภัยด้านข้อมูล และเป็นการสร้างระบบการกำกับดูแลที่ดีและมีประสิทธิภาพเพื่อยกระดับความสามารถของกรมควบคุมมลพิษในการบริหารจัดการบรรจุภัณฑ์ภายใต้ร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้

บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

๑. บทวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน

ร่างพระราชบัญญัติการจัดการบรรจุภัณฑ์อย่างยั่งยืน พ.ศ. มีการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ผลิตหรือองค์กรรับผิดชอบต่อจัดการบรรจุภัณฑ์ (Producer Responsibility หรือ PRO) เสนอแผนความรับผิดชอบต่อจัดการบรรจุภัณฑ์ต่อกรมควบคุมมลพิษ และเมื่อได้รับความเห็นชอบแล้ว ให้ผู้ผลิตหรือ PRO ดำเนินการตามแผนความรับผิดชอบต่อจัดการบรรจุภัณฑ์ โดยการรับคืน จัดเก็บ และรวบรวมบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนความรับผิดชอบต่อจัดการบรรจุภัณฑ์ และรายงานผลการดำเนินงานต่อกรมควบคุมมลพิษเป็นประจำทุกปี

ปัจจุบันกรมควบคุมมลพิษ ยังไม่มีระบบการรายงานผลและการตรวจสอบการรีไซเคิล ซึ่งจะทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ สร้างความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ หากผู้ผลิตหรือ PRO เป็นผู้รายงานผลด้วยตนเอง อาจทำให้เกิดความเสี่ยงในการรายงานปริมาณของบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วที่เก็บรวบรวมเพื่อนำกลับมาแปรรูปใหม่ เกินจริง หรือหลีกเลี่ยงภาระการชำระค่าธรรมเนียม ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาระบบการจัดการบรรจุภัณฑ์ตามกลไกที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ดังนั้น การเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาระบบดังกล่าว จึงเป็นเหตุผลหลักของแนวคิดที่จะพัฒนาและบังคับใช้ระบบการรายงานผลการรีไซเคิลที่ชัดเจน แม่นยำ และเป็นที่ยอมรับ เพื่อให้ข้อมูลจากผู้ประกอบการทุกรายมีความเทียบเคียงและสามารถตรวจสอบได้ โดยการจัดทำกลไกการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องของข้อมูล (Auditing and Certification) โดยเน้นความโปร่งใส และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อยืนยันว่าขยะบรรจุภัณฑ์ที่เกิดขึ้นมีการหมุนเวียนกลับเข้าสู่วงจรการรีไซเคิล ซึ่งเป็นไปตามหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ตามที่รายงานอย่างแท้จริง รวมทั้ง ยังเป็นการเสริมสร้างขีดความสามารถของบุคลากรกรมควบคุมมลพิษ ในด้านการตรวจสอบบัญชีสิ่งแวดล้อม การพัฒนาระบบฐานข้อมูลด้านการจัดการบรรจุภัณฑ์ และการวิเคราะห์ข้อมูลรีไซเคิล เพิ่มประสิทธิภาพในการจัดสรรงบประมาณ นอกจากนี้ ในอนาคตสามารถนำข้อมูล ที่ผ่านการรับรองแล้วไปใช้ในการให้สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน ด้านภาษี การส่งเสริมภาพลักษณ์และกลไกตลาดจากภาครัฐ ตามบทบัญญัติที่กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติฯ รวมทั้ง การเป็นข้อมูลสนับสนุนการกำหนดนโยบาย ที่เกี่ยวข้องกับการลดและใช้ประโยชน์ของเสีย หรือการนำขยะมาหมุนเวียนเป็นทรัพยากรให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมสูงสุดให้กับประเทศไทยต่อไป

๒. แนวความคิด

มุ่งเน้นการสร้างกลไกการตรวจสอบที่โปร่งใส โดยนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้เพื่ออำนวยความสะดวก และเปลี่ยนจากการรายงานด้วยตนเองเพียงอย่างเดียว ไปสู่การตรวจสอบและรับรองโดยหน่วยงานที่เป็นกลาง จากองค์กรผู้ตรวจสอบ (Auditing Certification Group) ซึ่งระบบดังกล่าว มีการดำเนินงานในกฎหมายการจัดการบรรจุภัณฑ์ของประเทศได้ทวน ซึ่งประเทศไทยสามารถถอดบทเรียนและนำมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของประเทศไทย เพื่อทำหน้าที่เป็นระบบตรวจสอบเพื่อยืนยันความถูกต้องของบรรจุภัณฑ์ที่ถูกเก็บรวบรวมเพื่อนำมาแปรรูปใหม่ ตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ของผู้ผลิตหรือ PRO รายงานผลการดำเนินงานต่อกรมควบคุมมลพิษ

๓. ข้อเสนอในการดำเนินงาน

๓.๑ โครงสร้างผู้ตรวจสอบ

เสนอให้ กรมควบคุมมลพิษ เป็นหน่วยงานหลักในการรับผิดชอบ แต่ให้จัดตั้งหน่วยงาน/ทีมงานเฉพาะกิจ ภายในกรมควบคุมมลพิษ พร้อมตั้งผู้เชี่ยวชาญด้านบัญชีและการตรวจสอบจากภาคเอกชนมาถ่ายทอดองค์ความรู้ และพัฒนาระบบในช่วงเริ่มต้น เพื่อสร้างความยั่งยืนของระบบในระยะยาว

๓.๒ ระบบดิจิทัลและฐานข้อมูลรวม

พัฒนาแพลตฟอร์มการรายงานกลางที่ใช้ร่วมกันทั่วประเทศ โดยใช้เทคโนโลยี เช่น QR Code เฉพาะ สำหรับติดตามและบันทึกการไหลของวัสดุรีไซเคิลในแต่ละขั้นตอน เพื่อป้องกันการปลอมแปลงและแก้ไขข้อมูล

๓.๓ มาตรการบังคับใช้

เมื่อผู้ผลิตหรือ PRO มีการรายงานผลการดำเนินงานประจำปีต่อกรมควบคุมมลพิษแล้ว ระบบการตรวจสอบจะมีการดำเนินงาน เมื่อแล้วเสร็จผู้ผลิตหรือ PRO ต้องได้รับใบรับรองผลการรีไซเคิล (Recycling Certificate) ที่ออกโดยหน่วยงานตรวจสอบเท่านั้น ซึ่งจะเป็นเอกสารสำคัญที่ใช้ในการยืนยันความถูกต้องของข้อมูลบรรจุภัณฑ์ที่ถูกเก็บรวบรวมเพื่อนำมาแปรใช้ใหม่ เป็นไปตามแผนความรับผิดชอบการจัดการบรรจุภัณฑ์ที่ผู้ผลิตหรือ PRO รายงานผลการดำเนินงานต่อกรมควบคุมมลพิษ รวมทั้ง เพื่อเป็นเอกสารการขอรับสิทธิประโยชน์ทางการเงินหรือด้านภาษีจากภาครัฐในอนาคต

๔. ข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้น

๔.๑ ผู้ผลิตบางรายอาจไม่ยอมรับการตรวจสอบที่เข้มงวดขึ้น เพราะไม่ต้องการเปิดเผยข้อมูลทางการค้าหรือปริมาณที่แท้จริง

๔.๒ กรมควบคุมมลพิษยังขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบทางการเงินและสิ่งแวดล้อมเฉพาะทางในการจัดการระบบขนาดใหญ่

๔.๓ การสร้างระบบดิจิทัลและการลงทุนด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัยจำเป็นต้องใช้งบประมาณสูงและใช้ระยะเวลาในการพัฒนาระบบ

๕. แนวทางแก้ไข

๕.๑ จัดทำมาตรการจูงใจ เช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ประกอบการที่รายงานอย่างถูกต้อง พร้อมทั้งกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นและชัดเจน สำหรับผู้ที่รายงานเท็จเพื่อสร้างความเท่าเทียม

๕.๒ ใช้กลไกการว่าจ้างที่ปรึกษาเอกชน เพื่อถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีให้กับเจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษในช่วงแรก เพื่อสร้างความยั่งยืนในระยะยาว

๕.๓ เสนอให้จัดสรรงบประมาณที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาระบบ หรือขอความร่วมมือจากองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนด้านเทคนิค

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ระบบการจัดการบรรจุภัณฑ์ของประเทศไทยจะได้รับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด อาทิ การมีข้อมูลที่เชื่อถือได้ และทันสมัยในการจัดทำมาตรการหรือนโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการบรรจุภัณฑ์ การกำหนดเป้าหมายการเก็บรวบรวมและการรีไซเคิล สร้างความโปร่งใสและเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ลดโอกาสในการทุจริตจากผู้ที่ต้องการหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามกฎหมาย

๒. ระบบที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ประเทศไทยสามารถเพิ่มอัตราการรีไซเคิล ลดปริมาณขยะที่ต้องนำไปกำจัด และบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ต่อไป

ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๑. ปริมาณวัสดุรีไซเคิลรวมของประเทศที่ต้องผ่านกระบวนการรับรอง คิดเป็นร้อยละ ๘๐ ของปริมาณวัสดุรีไซเคิลที่เข้าสู่ระบบทั้งหมดภายใน ๒ ปี

๒. ความคลาดเคลื่อนที่ลดลงระหว่างปริมาณที่ผู้ผลิตหรือ PRO รายงานเอง เทียบกับปริมาณที่ได้รับการรับรอง โดยระบบตรวจสอบ ลดลงร้อยละ ๕๐ ภายใน ๑ ปีหลังระบบเปิดใช้งาน

ลงชื่อ.....

(นางสาวเบญจวรรณ บัวนุ่น)

ผู้เสนอแนวคิด

วันที่.....

๓

/

๓.๑.

/

๒๕๖๓